

Hồi Thứ Chín

KIẾM KHÍ NHUỘM MÀU HỒNG

Cửu Cốc dừng cương ngựa lại, thấy bọn cản trước mặt người nào người nấy tay cầm một lưỡi kiếm chói sáng.

Vệ Thanh hừ một tiếng nói:

– Bọn đệ tử của Kim Kiếm Thư Sinh.

Lời nói chưa dứt thì thấy trên mô đất lại xuất hiện một đám người mình mặc áo đạo bào chặn ngay hậu đạo của Cửu Cốc. Vệ Thanh nhìn qua buột miệng:

– Bọn đạo sĩ của Xà Cốc Ma Vân Phong cũng có mặt.

Hai tốp người vừa xuất hiện chặn đứng hai ngã đường, nhưng sao không thấy người nào lên tiếng nói gì cả, hình như họ còn đang chờ đợi một người.

Nam Ôn Sát kê tai Cửu Cốc hỏi:

– Ý của tướng công thế nào?

– Để tại hạ hỏi cho rõ trước đã.

Nói dứt chàng tiến lên một bước cung tay lễ phép:

– Các vị cầm Lữ mỗ tại đây là có ý chi chăng?

Bọn thuộc hạ của Kim Kiếm Thư Sinh gồm có chín người đứng ngang thành hàng chữ nhất, khi Cửu Cốc hỏi, vẫn không ai mở miệng trả lời.

Cửu Cốc cố ý gần lòng hỏi tiếp:

– Các vị có phải bạn hữu của Tàn Long Cư không?

Mọi người vẫn im lặng không đáp. Vệ Thanh giận dữ rút cây đoản kiếm cầm tay lạnh lùng cười nói:

– Chúng không nói ta sẽ có cách làm cho chúng mở miệng.

Thân hình nhẹ như gió, luồng kiếm nhanh như điện, một lượt Vệ Thanh công ra chín đường, nhắm cả chín người đâm tới.

Chín người đứng sắp hàng không hề nhúc nhích, đợi cho lưỡi kiếm của Vệ Thanh đến nơi, lập tức một dãy rào vàng chói do chín mui kim kiếm đồng thời giờ ra một lượt đỡ lấy thế công của đối phương.

Vệ Thanh thấy không hạ được kẻ địch lại đánh tiếp thêm mấy chiêu nữa, bỗng một trong chín vị kiếm sĩ lên tiếng nói lớn:

– Vị huynh đài này có phải là đồng đạo của Hằng sơn phái chăng? Xin mời tránh sang một bên hầu sự hòa khí khỏi bị tổn thương!

Vệ Thanh chu miệng nói:

– Phải thì lại làm sao? Các người đã nhất định hơn chúng ta ý?

Nói dứt, Vệ Thanh lại định múa kiếm tấn công tiếp.

Cừu Cốc biết thuật liên kiếm hợp kích của đối phương, Vệ Thanh không thể nào thắng nổi, nên nắm tay lại nói:

– Vệ huynh tạm thời nghỉ tay, để tại hạ xử cho.

Lúc này nhóm đạo sĩ phía sau cũng xiết chặt vòng vây, chỉ chờ cho ba người chính giữa độ một khoảng trống chừng ba trượng.

Cừu Cốc thở than dài:

– Khi tại hạ chưa vào giang hồ, cứ tưởng rằng những danh từ đẹp dễ được thiên hạ gán cho những anh hùng hiệp si là sự thật. Không dè cái tiếng Danh gia chỉ là một khối bùn nhõ nhớt, vậy thì kẻ hạ lưu còn ghê tởm đến chừng nào?

Vệ Thanh tiếp lời:

– Cũng chưa chắc, như Khất Tiên lão tiên bối là một danh gia tốt đó.

– Hạng người như ông ta rất hiếm. Vệ huynh, mong huynh thừa cơ tẩu thoát trước đi.

– Tại sao?

Vệ Thanh tròn xoe đôi mắt.

– Chẳng lẽ huynh cho rằng đệ không đủ tư cách để kết bạn với huynh sao?

– Ý của đệ không phải thế, hiện giờ họ chỉ nhắm vào một mình đệ, huynh tội gì phải rước lấy vạ lây.

Vệ Thanh cười khanh khách:

– Nói về giao lưu kết bạn bè thì đồng sanh đồng tử, sướng khổ có nhau. Gặp lúc hoạn nạn huynh lại bảo đệ tránh đi. Như vậy không phải là huynh đã khinh thường đệ lắm sao?

Cừu Cốc không biết nói sao, từ từ quay đầu lại nhìn bọn kiếm sĩ một lượt đoạn lớn tiếng nói:

Lão Ôn, lão đối phó với bọn đạo sĩ, tại hạ lãnh giáo kiếm thuật của bọn Tàn Long Cừ này xem sao.

Nam Ôn Sắt mặt lạnh như đồng, không hề có một biểu hiện gì. Nhưng tóc của ông ta không gió bỗng nhiên dựng đứng, tay ông những thớ thịt cuộn cuộn nổi lên.

Bầu không khí lúc này cực kỳ căng thẳng, chỉ đợi đối phương động thủ thì một trận ác chiến sẽ diễn ra ngay.

Người kiếm sĩ trung niên khi nãy nói chuyện với Vệ Thanh từ từ đưa kiếm lên cao trầm giọng nói:

Giờ cũng đã đến lúc rồi..

Trong khi chàng ta sắp ra lệnh thì bỗng nhiên từ xa có tiếng vó ngựa vọng đến. Ba con tuấn mã chạy như bay phút chốc đã đến trước mặt mọi người. Trên lưng ngựa một chàng thanh niên cầm cây quạt kim tuyến dẫn đầu, phía sau là một tăng, một đạo.

Tăng nhân mặt vuông bụng lớn, đạo sĩ mắt lõ cầm dài, tay cầm phát trần kim ô. Ba người vừa đến nơi đã đi thẳng tới trước mặt Cửu Cốc.

Nhưng bọn họ chưa kịp đến gần, đã bị một trung niên đạo sĩ chặn lại hỏi:

– Vị này có phải là Ngọc Thông công tử của Thiên độc cốc chăng?

Ngọc Thông công tử ngênh ngang nói:

Đã biết bốn công tử còn hỏi làm chi!

– Trung niên đạo sĩ nghiêm nét mặt nói:

– Bần đạo là Ma vân phong Diệu Thông đạo sĩ. Chỉ sợ mất lòng giữa đôi bên nên mới hỏi cho rõ. Nếu không...

Ngọc Thông công tử cười nhạt:

– Thì sao?

Diệu Thông đạo sĩ nói lớn:

– Nếu không thì sẽ xem như đồng đảng của kẻ thù, ta ra tay không vị nể.

Ngọc Thông công tử cười lớn:

– Thì người cứ xem ta như đồng đảng của kẻ thù vậy, ta có cần nói tình nghĩa với người đâu.

Ngọc Thông công tử hôm nay sở dĩ có thái độ ngạo nghễ như thế một là có nhị vị hộ pháp theo bên, hai là muốn lấy oai trước mặt Vệ Thanh mà chàng đinh ninh là cô gái mà lâu nay chàng đã từng theo đuổi, nên vừa nói dứt, chàng chấp tay sau đít ngang nhiên tiến tới.

Diệu Thông đạo sĩ không còn nhẫn nhịn được, bất kể tình giao hảo với Thiên độc cốc, trường kiếm liền vung lên, chặn ngay lối đi của Ngọc Thông công tử.

Ngọc Thông công tử sầm nét mặt, tập kim phiến cầm tay liền xếp lại, nhanh như chớp đánh ra một cái. Một tiếng tang trong trẻo phát ra, trường kiếm của đạo sĩ đã bị đánh vệt, thuận tay y đưa tập kim phiến vào ngực đối phương.

Diệu Thông đạo sĩ thất kinh vội thu mình lùi lại một bước, tránh né đường công chớp nhoáng đó.

Ngọc Thông công tử buông tiếng cười đắc ý:

– Chỉ có vậy mà cũng cản trở bốn công tử?

Bỗng lúc ấy một giọng nói lạnh lùng từ đâu phát ra:

– Lão già độc vật đã dạy người ăn nói thế sao?

Lập tức có hai bóng người xuất hiện, một vị trung niên thư sinh cùng một đạo sĩ lưng mang trường kiếm.

Ngọc Thông công tử vừa thấy hai người hoảng sợ lùi lại mấy bước.

Thì ra hai người này chính là Kim Kiếm Thư Sinh và Hạc Linh Vu Sĩ.

Hạc Linh Vu Sĩ đưa mắt nhìn tròng Ngọc Thông công tử hỏi:

– Với cử chỉ này của người hôm nay là cố tình khiêu chiến với Xà vân cố ta hay có ý đồ gì khác?

Ngọc Thông công tử vốn cơ trí tuyệt luân, vừa nghe hỏi đã nghĩ ra một kế, đưa mắt liếc qua Cừu Cốc nói:

– Văn bối đâu dám vô cớ gây sự cùng quý cốc. Chuyển đi này không ngoài mục đích điều tra một việc nơi thành tiểu tử kia.

– Người muốn điều tra việc gì, nói ra nghe xem.

Ngọc Thông công tử giả vờ như rất quang trọng nói:

– Việc này có liên quan đến thanh danh của bản cốc nên không tiện nói ra cho kẻ khác nghe.

Hạc Linh Vu Sĩ cười nhạt:

– Không thể nói ra cho người khác nghe. Hừ! Như vậy là đủ chứng minh với ta là người bịa đặt rồi.

Ngọc Thông công tử làm ra vẻ bất đắc dĩ lắm mới nói:

– Chuyển này văn bối đã thống lĩnh Càn, Khôn, Đoài, Chấn tứ đại cao thủ xuất cốc, hợp tác với Hàn Kỳ tiền bối để tìm kiếm lệnh ái của người là Hàn Thanh Thanh cô nương. Không ngờ giữa đường gặp tên tiểu tử này đi cùng một thiếu nữ, không hiểu thiếu nữ ấy nói gì mà tứ đại đường chủ lại bỏ cốc mà đi.

– Lời nói này không những khiến cho Hạc Linh Vu Sĩ phải biến sắc mà ngay cả Kim Kiếm Thư Sinh cũng rất chú ý.

Hạc Linh Vu Sĩ vội hỏi:

– Có việc ấy sao?

– Nghe tứ vị đường chủ nói thì từ quan ngoại về tìm vị ân chủ trước kia. Theo văn bối đoán thì vị ân chủ ấy phải là vị có uy vu như thế nào.

Hạc Linh Vu Sĩ cùng Kim Kiếm Thư Sinh đồng thất kinh nói:

– Đúng rồi. Nhất định là vị ấy rồi. Nếu không thì làm sao có thể khiến cho Trường bạch tứ nghĩa phải tôn làm ân chủ.

Ngọc Thông công tử thoát tiên là chỉ có ý định là chỉ nói qua cho biết thôi, nhưng không ngờ những lời này là một tin hệ trọng mà võ lâm cao thủ ai cũng

muốn biết.

Hạc Linh Vu Sĩ và Kim Kiếm Thư Sinh sau khi nghe được tin này, liền không ngó gì đến Ngọc Thông công tử nữa, hai người đồng bước ra một nơi khá xa bàn tính.

– Chúng ta hôm nay cần phải tận lực đoạt cho được Đan thư cùng bảo kiếm. Nếu không dù cho có được tin này cũng là vô ích.

Kim Kiếm Thư Sinh liếc mắt nhìn lại bọn Ngọc Thông một lượt đoạn cười quỷ quyết nói:

– Bạn còn nhớ thủ đoạn của Hàn Tín hỏi đường giết tiều phu chăng?

Hạc Linh Vu Sĩ cũng là người lắm mưu nhiều kế, liền gật đầu hội ý nói:

– Chúng ta hỏi xem hắn đã cho lão độc vật biết tin này chưa. Nếu chưa thì chúng ta cứ ra tay, sau này lão độc vật có hỏi thì cứ đổ thừa cho thằng tiều tử họ Lữ kia là xong.

Kim Kiếm Thư Sinh vỗ vai Hạc Linh Vu Sĩ cười lớn:

– Vân huynh thật có thể nói là người bạn tri kỷ duy nhất của Tống mỗ đấy.

Ông quay sang bọn thủ hạ phát tay ra lệnh.

– Chưa động thủ còn đợi chừng nào?

Lập tức chín đường kiếm quang một lúc công vào bọn Cừu Cốc ba người. Một trận đấu ác liệt bắt đầu khai diễn.

Kim Kiếm Thư Sinh và Hạc Linh Vu Sĩ vờ như không có điều gì, chấp tay sau đít từ từ đi đến bên Ngọc Thông công tử ôn tồn vui vẻ hỏi:

– Gần đây cháu có gặp qua lệnh tôn chăng?

Tam cốc lâu nay vẫn giao hảo với nhau, Tàn Long Cư cùng Thiên độc cốc cũng không có thù oán, nên dù cho Ngọc Thông công tử có thông minh xảo hoạt đến đâu cũng không thể đoán được thâm ý của hai người, chàng trả lời thành thật:

– Gần đây ít gặp mặt tiên phụ.

Kim Kiếm Thư Sinh với lời lẽ như trách móc nói:

– Như vậy cháu thật không đúng rồi, tại sao sự tình trọng đại là thế mà không cho lệnh tôn rõ?

– Vì đây chỉ là sự ước đoán của văn bối thôi, nên chưa cho gia phụ hay.

– Nhưng cũng phải đem việc này ra thương lượng với mấy vị trưởng bối trong cốc mới đúng chứ!

Gần đây Ngọc Thông công tử mãi lo bận theo đuổi Hàn Thanh Thanh nên việc gì cũng bỏ lờ. Giờ nghe Kim Kiếm Thư Sinh nhắc tới mới hối hận nói:

– Vâng, văn bối cảm thấy thật hồ đồ. Chuyến này về cốc sẽ cho gia phụ hay.

Hạc Linh Vu Sĩ cười lạnh lùng:

– Chỉ sợ sau này người không gặp mặt được lão ấy nữa.

Nói dứt liền xuất chưởng đánh ngay vào mặt Ngọc Thông.

Ba người trong lúc nói chuyện với nhau, đứng xa không đầy ba thước, Ngọc Thông công tử đâu ngờ họ đã lập mưu hại mình, giờ biết thì sự việc đã muộn, liền vận sức vào đôi tay nghênh đỡ.

Bùng tiếng chưởng chạm nhau, cổ tay mặt của Ngọc Thông công tử không chịu nổi sức công đã bị gãy, người chàng lảo đảo lùi sau tám bước.

Hạc Linh Vu Sĩ đã cố tâm diệt người bịt miệng nên liền nhảy theo, song chưởng tung ra, một luồng kinh phong ồ ạt kéo tới.

Ngọc Thông công tử đã bị trọng thương đâu còn né tránh kịp nữa, chỉ còn nhắm mắt chịu chết mà thôi.

Bỗng nhiên một tiếng thét như cộp rống, một thân hình to lớn nhảy đến đỡ lấy thế chưởng của Hạc Linh Vu Sĩ. Song chưởng chạm nhau, hai người đều lùi ra mấy bước, thì ra vị tăng nhân bụng lớn đã đến kịp thời, ông ta buông tiếng cười chát tai nói:

– Các hạ thủ đoạn ác thật. Định giết người bịt miệng nhưng một khi Tử Nhục Hòa Thượng có đây thì không dễ cho người đắc thủ đâu!

Ngọc Thông công tử tưởng đâu đã thoát khỏi bàn tay ác nghiệt của Hạc Linh Vu Sĩ nên đã yên lòng. Nào ngờ đâu một đạo kim quang sáng chói lẹ như điện chớp nhắm ngay ngực chàng đâm tới.

Cũng may trong lúc Tử Nhục Hòa Thượng tung mình đến cứu thì lão tăng nhân cũng đã đến theo. Thấy đường Xuyên vân tam liên kiếm của Kim Kiếm Thư Sinh vừa đâm tới liền đưa ô kim phát trần gạt đi cười nói:

– Các hạ khoan hạ thủ, Nộ Mục Sơn Nhân này xin tiếp người ít chiêu.

Nói dứt ô kim phát trần như muôn sợi kim tuyến, tới tấp bay vào người Kim Kiếm Thư Sinh.

Nhưng Kim Kiếm Thư Sinh đâu muốn diều võ dương oai với Nộ Mục Sơn Nhân trong lúc này. Ông vừa né tránh vừa đâm vào người Ngọc Thông công tử.

Ngọc Thông công tử nào phải vừa. gian xảo đã quen nên nay biết hai người cố tâm giết mình, chàng không ngần ngại tay đang bị gãy cố sức tung mình nhảy ra khỏi vòng chiến.

Kim Kiếm Thư Sinh thấy thế rượt theo vừa cười vừa nói:

– Hôm nay dù cho lão độc vật có đích thân đến đây đi nữa, cũng khó cứu được mạng sống của người.

Nói dứt năm ngón tay như móng chim ưng, xòe ra chụp vào sau lưng Ngọc

Thông.

Khi tay sắp chạm vào áo đối phương thì bỗng một đốm ngân sao vụt tới, Kim kiếm liền hiểu ngay sự lợi hại của sao ngân này rồi, vội thụt tay lại tránh khỏi.

Một tràng cười chấn động cả khu rừng, một cụ già vạm vỡ trầm giọng nói:

– Tổng huynh có việc gì phải tức giận đến nổi bức hấn vào cửa tử thế?

Kim Kiếm Thư Sinh thấy Thiết Kỳ Ngân Tinh đã có mặt, thâm hoảng sợ nhưng vờ giận dữ nói:

– Tiểu tử này dám vô lễ trước mặt lão phu. Không dạy hấn sao được.

– Chẳng lẽ bạn không sợ lão độc vật đến tìm bạn đòi nợ sao?

– Dù cho có kết oán với lão độc vật tại hạ cũng chẳng lo.

Ngọc Thông công tử cười nhạt nói:

– Đường lão tiên bối đừng nghe lời hấn nói. Vô lễ với hấn là bịa, giết người bịt miệng mới là chính đấy.

Kim Kiếm Thư Sinh quát tháo:

– Nói bậy!

Xẹt một cái Kim kiếm liền đâm vào ngực Ngọc Thông.

Thiết Kỳ Ngân Tinh vội chặn lại nói:

– Khoan đã Tổng huynh cứ để cho hấn nói rõ rồi ra tay cũng chẳng muộn.

Đoạn quay sang Ngọc Thông công tử hỏi:

– Việc gì mà đến nỗi phải giết người để ém miệng?

– Văn bối cho họ biết một việc bí mật quan trọng, không dè họ muốn độc hưởng, sanh lòng giết hại văn bối.

Thiết Kỳ Ngân Tinh là nhân vật lão luyện giang hồ, dư biết Thiên độc cốc, Xà cốc cùng với Ma âm cốc đều có tiếng võ lâm thế lực hùng mạnh. Kim Kiếm Thư Sinh hôm nay không ngần ngại kết thù với Thiên độc cốc, định giết Ngọc Thông công tử để diệt khẩu, như vậy đủ thấy sự việc là quan trọng biết dường nào.

Ông liền cười lớn nói:

– Hiền tế cứ yên tâm, nghiệm tình giao hảo giữa Đường gia bảo và Thiên độc cốc lão phu quyết không để cho ai đụng đến sợi lông của cháu được đâu.

Lúc ấy Hạc Linh Vu Sĩ, Nộ Mục Sơn Nhân cùng Tử Nhục Hòa Thượng đã đến nơi. Sơn nhân cùng hòa thượng mỗi người một bên đứng kề Ngọc Thông công tử để bảo vệ.

Thiết Kỳ Ngân Tinh đứng cản trước mặt Kim Kiếm Thư Sinh hỏi Ngọc Thông công tử:

– Việc bí mật ấy quan trọng như thế nào mà đến nỗi họ phải hạ độc thủ vậy?

Vết thương Ngọc Thông công tử đã hành nhức, mồ hôi trán ra đầm đề. Nghe hỏi chàng tự nghi: Bí mật đã bại lộ, dù cho có thêm một người biết nữa cũng bằng thừa.

Nghi vậy chàng ngược đầu nói:

– Việc bí mật này phạm nhân vật võ lâm ai cũng muốn biết.

Kim Kiếm Thư Sinh vội đưa mắt ra hiệu với Hạc Linh Vu Sĩ biết kế giết người diệt khẩu khó thành, lập tức day qua Cừu Cốc định đoạt đan thư cùng thần kiếm cho xong.

Thiết Kỳ Ngân Tinh nhìn theo bóng hai người hỏi:

– Đẳng ấy ai đang đánh nhau thế?

– Tàn Long Cư cùng Xà cốc hai phái hợp tay vây đánh Lữ Cừu Cốc.

Thiết Kỳ Ngân Tinh hừ một tiếng lẩm bẩm:

– Để ta xem thử bọn hần có lấy được báu vật không?

Ông liền vẫy tay nói với Ngọc Thông công tử:

– Nhờ nói lại với lệnh tôn, Đường gia bảo và Thiên độc cốc từ nay về sau hành động nhất trí.

Nói dứt ông ta đã nhẹ nhàng bay xa mười mấy trượng.

Ngọc Thông công tử ôm cánh tay đau, nghiến răng căm hận nói:

– Bốn công tử thề không giết được hai người không làm người.

Giờ đây chàng bất kể họ đang tranh đoạt đan thư cùng thần kiếm, liệu ra hiệu cho hai vị hộ pháp theo mình về Thiên độc cốc.

Nói lại Cừu Cốc cùng Nam Ôn Sát và Vệ Thanh ba người, thấy trước sau đều động thủ, liền vung chưởng đón đỡ. Nam Ôn Sát từng vào sống ra chết đã quen, nên xem họ không ra gì cả. Riêng Cừu Cốc mới vào giang hồ, nên tinh thần khẩn trương. Thấy bốn bên đều có ánh gương chớp lóa, cuồng phong vây kín muốn ngưng tay để thở cũng khó.

Cừu Cốc không hiểu sự lợi hại của Cừu nhân liên hợp kiếm nên cứ ung dung kháng cự, dần dần cảm thấy mệt mỏi mà vòng vây lại xiết chặt vào. Vệ Thanh tuy kiếm thuật tinh thông nhưng nội lực còn kém, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Nam Ôn Sát nhìn xem thế trận thất kinh gọi lớn:

– Tướng công chớ nên kéo dài thời giờ. Hạ sát mau đi.

Lời nói dứt, Nam Ôn Sát liền đưa bàn tay chim ưng ra chụp lấy một đạo sĩ giơ lên không dám mạnh một cái. Một tiếng kêu thảm khốc vang lên, thân hình vị đạo sĩ ấy như một trái banh, văng xa ngoài ba trượng.

Cừu Cốc thấy thế cũng phấn khởi tinh thần, liền vung chỉ điểm tới. Một vị

kiếm sĩ đứng gần nhất liền ré lên một tiếng, máu giữa ngực tuôn trào, ngã lăn ra đất chết tươi.

Sau khi dùng Dung Kim Chỉ giết tên kiếm sĩ ấy xong, Cừu Cốc lại xòe năm đầu ngón tay, trên không năm đạo hồng quang xẹt ra. Lập tức hai tiếng thét thảm khốc, hai vị kiếm sĩ đã bị Mai hoa vô ảnh thủ giết chết.

Phải biết Mai hoa vô ảnh thủ là môn công phu tuyệt truyền của Ngu lãnh Toàn chân phái nay được thi thố khiến mọi người ai nấy đều kinh tâm.

Nam Ôn Sát thấy Cừu Cốc trong chớp mắt đã khiến cho bốn kiếm sĩ náo loạn, trong lòng mừng khôn xiết. Ông vừa cười vừa sử dụng tuyệt kỹ công phu Ngu quý nhiếp hồn trảo chụp bốn túi bụi. Bàn tay ông vung đến đâu máu đổ cùng tiếng kêu la thảm khốc vang lên đến đó.

Vệ Thanh mặt bết đầy máu vừa múa đoản kiếm vừa nói:

– Hay quá như thế mới vui chứ!

Cừu Cốc lướt qua trận thế, thấy chín vị kiếm sĩ đã bị chàng giết đi bốn mạng. Đằng kia mười hai vị đạo sĩ thì hai người đã bị đánh tung ra xa, còn năm người trước ngực đã bị thủng chết tươi, chỉ còn lại năm người.

Chàng không khỏi cảm thấy hối hận. Chỉ trong giây phút mà mười mấy mạng người vì chàng phải vong mạng.

Nam Ôn Sát thấy thủ cước của Cừu Cốc bỗng nhiên chậm chạp tưởng rằng chàng đã mệt nên nói:

– Tướng công nếu có mệt thì hãy nghỉ tay, để bọn chuột nhắt này mình lão Ôn cũng đủ thu dọn rồi.

Lời nói dứt thì Huyền âm ôn sát chưởng vừa tung ra, gió thổi cuộn cuộn, khiến thêm hai tên kiếm khách phải lão đảo như say rượu té ngã xuống đất.

Cừu Cốc buông tiếng cười dài:

– Đánh với bọn chuột này, có gì khiến ta phải mệt nhọc.

Rồi vung chưởng đánh ra một cái, một tên kiếm khách bay bổng lên không như điều đứt dây.

Nam Ôn Sát buông tiếng cười dài đặc chí khen ngợi:

– Nội lực của tướng công thật thâm hậu.

Bỗng lúc ấy một giọng nói chát tai vọng lại:

– Chớ nên đắc ý, hôm nay các người chết không được toàn thân rồi.

Cừu Cốc cùng Vệ Thanh giật mình quay lại, thì ra lạ người ấy, chẳng phải ai xa lạ chính là Kim Kiếm Thư Sinh và Hạc Linh Vu Sĩ.

Kim Kiếm Thư Sinh liền tuốt kiếm cầm tay nói:

– Tiểu tử mau rút kiếm ra.

Cừu Cốc dư biết Kim Kiếm Thư Sinh vốn là một trong thất đại danh gia, thiện về môn kiếm thuật, nên chàng không dám xem thường, toan rút kiếm ra chống cự thì từ xa một giọng nói như phèn la bể vọng tới:

– Lão thân đã lâu không ra giang hồ, nên không biết hiện giờ lại lắm tay cao thủ đến thế.

Hạc Linh Vu Sĩ cùng Kim Kiếm Thư Sinh vừa nghe qua giọng nói lập tức cả hai đều biến sắc.

o O o